

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] raader, er nødvendigt at have en saadan Paragraf.

Det ærede Medlem var ikke helt klar over det Ændringsforslag, der i det andet høje Ting blev stillet til § 11. Med den højt-ærede Formands Tilladelse skal jeg citere det paagældende Ændringsforslag; det lyder saaledes:

„Samtidig med, at saadan Bestemmelse træffes, forelægger Valutacentralen det i § 12 omhandlede Ankenævns vedkommende Sag, ledsaget af en nærmere Motivering for den trufne Afgørelse; Bestemmelsen bortfalder, medmindre den tiltrædes af Ankenævnet.“

Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at dette er en Indrømmelse, der blev gjort Det konservative Folkeparti under de Forhandlinger, der fandt Sted i det andet høje Ting, og da jeg nu *harde* gjort denne Indrømmelse, vilde jeg ikke tage den tilbage igen — velmenende som jeg er, hvad jo ogsaa blev erkendt af den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti.

Den ærede Ordfører for Venstre (Villemoes) kom ogsaa ind paa Embedsmandsberetningen og anførte nogle Linier derfra, hvori det siges, at det maa anses for ønskeligt, at de Baand, som lægges paa Erhvervs-livet, efterhaanden løsnes, i det Omfang Forholdene muliggør dette, og at man vil gøre det, efterhaanden som man indvinder Erfaringer med Hensyn til de Lempelser, som tidligere er foretaget. Jeg synes, at ogsaa heri ligger der et Tilsagn om stadig, saa langt det er muligt, at sørge for at bringe hele Valutaordningen i Overensstemmelse med Tidens Krav og med Udviklingen.

Spørgsmaalet om at overføre Kullene til Fri listen har jo været stærkt fremme, og det ærede Medlem spurgte mig ogsaa herom. Uden Kontrol er det i hvert Fald ikke muligt at gennemføre en Nyordning, som Følge af de Forpligtelser, vi har over for Udlandet, specielt et bestemt Land. Og naar *det* er Tilfældet, vilde det kun betyde, at Kontrollen blev flyttet fra Valuta-centralen over til et andet Kontor, og deri kan jeg ikke se nogen synderlig Fordel.

Med Hensyn til Beskæftigelsestallene hørte jeg igen det Synspunkt gjort gældende af det ærede Medlem, at vel havde der fundet en stor Stigning Sted i de organiserede Arbejders Antal, men det var Folk, der var kommet til, som i Forvejen var inde i Produktionen, men som havde været uorganiserede. Det er der ingen der kan bevise. Jeg har forsøgt at faa Spørgsmaalet grejet, men det er ikke muligt. At der imidlertid

har fundet en stærk Stigning i Beskæftigelsen Sted — det er ganske givet. Naar man f. Eks. i meget store Fag, hvor man, før Krisen indtraadte og omtrent hele Tiden, har haft en næsten 100 pCt.'s Organisering, Fag, hvis Arbejdere er faglærte, og hvor der altsaa ikke er nogen Tilgang udefra, kan notere en Stigning paa mange Tusind, som f. Eks. inden for Smedeforbundet, hvor Stigningen udgør 5 000—6 000 —, ja, saa er det ikke rigtigt at ville paastaa, at disse Folk er kommet andre Steder fra inden for Produktionen og tidligere har været uorganiserede. Det er Folk, der er blevet optaget paa legitim Maade i Kraft af den Udlæring, der finder Sted i Faget, og som har faaet Beskæftigelse inden for dette. Det maa da ogsaa ligge i Sagens Natur, at naar vi har begrænset, og maattet begrænse, Indførselen af Færdigvarer, og i høj Grad har lagt Produktionen af disse over til Danmark, maa det give Beskæftigelse. Det kan ikke bestrides.

Med Hensyn til Spørgsmaalet, om Erhvervene skal have Medbestemmelsesret, er det jo rigtigt, at det skal Erhvervene have, og det har Erhvervene ogsaa faaet, men det er et underligt Krav at stille samtidig med, at man i Virkeligheden ønsker, at Regeringen og specielt jeg skal have hele Ansvar. Jeg vil i saa Henseende minde om, at det er ikke min Skyld, at Rigsdagens Valutaudvalg ikke eksisterer mere. Det var jo Oppositionen, der for et Par Aar siden ganske afgjort ønskede at faa dette afskaffet, og saa synes jeg alligevel, at man ikke i alt for høj Grad skal kritisere, at Erhvervene ikke har den fornødne Medbestemmelsesret.

Der blev sagt, at jeg ved mine Tilbud til de Konservative havde bevist, at vi kunde sætte Halvdelen af Varene paa Fri listen. Det Regnestykke forstaar jeg ikke. At jeg, for at forsøge paa at faa en Ordning med Det konservative Folkeparti, har sagt, at vi muligvis kunde se paa enkelte Varegrupper og give dem fri, er dog ingenlunde det samme som, at jeg dermed har bevist, at Halvdelen kunde gives fri. Det tror jeg heller ikke er helt i Overensstemmelse med Kramers Regnebog.

Specielt omtalte det ærede Medlem Varegrupperne Tobak, Kaffe og Skibe. Der knytter sig til disse Varer enten valutarisk eller handelspolitisk Interesse. Hvad Skibene angaar, er Forholdet det, at vi for nylig har indført Lempelser for Skibe over en vis Tonnagegrænse og indtil en vis Alder, men ejendommeligt nok, samtidig med at denne Lempelse er gennemført — og jeg